

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΕΡ

ΟΝΕΙΡΟ ΡΟΖ ΚΑΙ ΓΑΛΑΖΙΟ...

ΤΑ 1906, τὰ χρώματα μίς ἀποκρη-
τι. της ἐσπερίδος σὲ Νίκαια, ἦσαν τὸ γαλά-
ζιο καὶ τὸ ρόζ.

Τὴ νύχτα τῆς τρελλῆς ἐκείνης ἡμέρας,
λίγο μετὰ τὴς ἔντεκα μέσῃ στὴν τετράσις,
τὴν κατάφραση καὶ στολιωμένη μὲ ἀνθή καὶ
γυρλάντες, αἰθουσα, ποὺ ἦσαν ἦδη γεμάτη
ἀπὸ μασκὲ ποὺ φοροῦσαν ρόζ καὶ γαλάζια

κοστούμια μιά γαλαζοφορεμένη βοσκοπούλα πλησίασε κοντὰ
στὴ μεγάλη σκάλα ποὺ ὀδηγοῦσε στὴς σάλλες τῆς γουλέττας
ἔναν βοσκὸ μὲ ρόζ κοστοῦμι

— Σὲ γνωρίζω, — τοῦ εἶπε (φανερὸ φέμμα : ἂν τὸν γνώρι-
ζε, δὲν θὰ τοῦ ἔλεγε βέβαια ὅτι τὸν γνωρίζει) καὶ χασκογιέ-
λασε...

Ἄλλοι δὲ εἶπαν ὅτι ἦταν ἡμεῖς, καλοδε-
μέντες σὲ τὸ πρόσωπο καὶ τριγυρισμένες σὲ τὸ κάτω μέρος μὲ μα-
κρὲς δαντέλλες, ἐκρυβαν ἔντελῶς τὴς μορφῆς των. Δὲν ἔβλε-
πε, ἐκείνος, παρὰ μόνον τὰ μάτια τῆς, μάτια πρωινωπλά, καὶ
ἐκείνη, τὰ μάτια τοῦ μόνου, κρῖα καστανά. Ἡ βοσκοπούλα ποὺ
ἐγένετο τοὺς ἑπόμετους, ἐξακολούθησε :

— Ἔσαι ὀλομόναχος... Ἀπὸ τὸ ὕψος σου καταλαβαίνω θεὶ
δὲν διασκεδάζεις... Οἱ φίλοι σου σὲ παρῆσαν ; Ἰως ὅμως καὶ
νὰ μὴν ἔχῃς φίλους... Γιατὶ ἤρθες ἀπόψε ἐδῶ ;

— Ἐκείνος, ὄλο καὶ τὴν ἐκύταζε, κατὰματα. Σὲ λίγο τῆς
ἀπάντησε :

— Ἦρθα γιὰ νὰ σὺς συναντήσω.

Ἡ γαλαζοφορεμένη γυναίκα ἔκανε ἕνα
βῆμα πῶς :

— Γιὰ νὰ μὲ συναντήσετε... ἐμένα ;...
Μὰ ἐσύ... ἐσεῖς...δὲν ξέρετε οὔτε ε' ὄνομά
μου !

Ἡ βοσκὸς ἀνασήκωσε ἑλαφρὰ τοὺς
ἄμους του :

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ τὸ γνωρίζω.
Ἐἶπες ἐκείνη ποὺ περιμένα. Ἡ ἀγνωστὴ,
ἡ τυχαία ποὺ ἤλπιζα ἀπὸ καιρὸ νὰ συναν-
τήσω. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο ἂν σὺς λένε Ἰω-
άννα ἢ Σουζάν...

Ἡ ἀγνωστὴ τὸν ἐκύταζε, λίγο ἀνή-
συχη. Ὑστερα, τὸν ρώτησε :

— Γιατὶ δὲν μοῦ μιλάτε σὸν ἐνικό ;

Ἐκείνος ὑποκλινομένης εἶπε :

— Γιατὶ ἀκούσα τὸν ἦχο τῆς φωνῆς
σας. Δὲν εἶστε περὶ γιὰ μένα μιά δίχως
ὄνομα μάσκα. Σὰς ἀνεγνώρισα καὶ ξέστω
ὅτι εἶστε ἐκείνη ποὺ περιμένα : ἡ ἀρρα-
βωνιαστικιά μου ! Καὶ μὲ τὴν ἀρραβωνια-
στικιά του δὲν εἶνε ὁσοῦτὸ νὰ μιλάει ἕνας
ἀντρας σὸν ἐνικό. Αὐτὸ θὰ γίνῃ μόνον ὅ-
ταν παντρευτοῦμε.

— Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἦδη παντρευμένη, τοῦ
εἶπε ἐκείνη γελώντας. Νά, κοιτάξτε,

Καὶ ἄπλωσε τὸ ἄριστερό της χέρι, ὅ-
που, κάτω ἀπὸ τὸ γαλανομέταξο γάντι, διε-
φαίνετο ἡ χρυσοῦ βέρα. Ἐκείνος ἔπιασε τὸ
χέρι τῆς, τὸ φίλιος ἀφου ἔβγαλε τὸ γάντι,
καὶ χωρὶς τὸν παραμικρὸτερο διαταγμὸ,
ἀφῆσε τὴ βέρα.

— Κοιτάξτε τώρα, εἶπε. Δὲν ὑπάρχει πιά τίποτε. Τὸ χέρι σας
εἶνε γυμνὸ καὶ ἡ καρδιά σας ἐλεύθερη.

Ἡ ἀγνωστὴ δὲν ὀσοαρεστήθηκε καθόλου. Τὸν ἔπιασε ἀπ'
τὸ μπράτσο ποὺ τῆς ἐπρότεινε καὶ ἀνακατόθηκαν μὲ τὸ πλῆ-
θος. Στὴν μεγάλη σὰν πύργο αἰθουσα, ἀπ' τὴν μίαν ἀκρὴ ὡς
τὴν ἄλλη, μὲ πηδῆματα, γέλια, καὶ φωνές, χορεύει ἔκαναν
διάφορες φιγούρες τῆς καντινίας. Οἱ δύο ἀγνωστοί, χωρὶς νὰ
τὸ καταλάβουν παραστήθηκαν σὲ χορὸ. Κρατιόντουσαν ἀπὸ τὸ
χέρι, καὶ αἱ δύο τοὺς παλάμες, σφιγμένες ἢ μιά ἐπάνω στὴν
ἄλλη, ἀντάλλαζαν τὴν ζωντανή των θεοσιτία...

Ἐπὶ πέντε λεπτά, μέθυσαν σὸν δαιμονιομένο σερβίλο τοῦ
χοροῦ. Ὅταν ἀποσιμῶς ἔπιασε ὁ χορὸς, βρέθηκαν, καθισμένοι
σὲ δύο πολυθρόνες, κοντὰ σὲ κατὶ φηνικοειδῆ. Ἐἶχαν πέσει ἐκεῖ
ὑγροὶ ἀπ' τὸν ἰδρώτα καὶ λαχανισμένοι.

— Δὲν μοῦρὸ πιά ! — εἶπε ἡ βοσκοπούλα. — Δὲν εἶνε χορὸς
αὐτὸ, εἶνε πανθαυόνιο !..

Γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ, ὅπως εἶνε τὴ μάσκα τῆς, μιά στιγμή ὅμως
μόνον, ὅσο γιὰ νὰ ἰδῇ ἄ καθαλιέρος τῆς ἕνα φιλόδοξο στόμα
καὶ μιά μυστικὰ παρλόνηση..

— Θέλετε νὰ ποῦμε τίποτε, τὴν ρώτησε. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πα-
ρατρέξαμε. Γιὰ τὶ ἄλλο ὅμως ἤρθαμε ἐδῶ παρὰ γιὰ νὰ ζαλι-
στοῦμε ;..

Τῆς πρόσφερε ἕνα ποτήρι σαμπάνια τὸ ὅποιον ἐρῶσφξε
ἐκείνη διψασμένα. Κρατοῦσε μὲ τὰ δύο της χέρια τὸ ποτήρι σὰν
χοριτοῦκι ποὺ διψᾷ πολὺ. Μὲ τὸ πρῶτο ποτήρι μέθωσε. Σηκώ-
θηκε ἔπειτα καὶ θέλησε νὰ χορῆσῃ ἀκόμη. Ἐκείνος τὴν ἔπιασε
καὶ τὴν ἔσφιξε σὲ στήθος του.

Ἐκείνη γέλασε, καὶ τοῦ εἶπε, κοινώντας
ἀπιπλετὰ τὸ δάχτυλό της.

— Γιὰ μιά φορὰ σὰς συγχωρῶ. Νὰ μὴν τὸ ξα-
νακάνετε ὅμως.

— Ἀφου δὲ φορεῖτε πιά βέρα ! Καὶ ὁ τελευ-
ταῖος μικρὸς δεσμεὺς ποὺ σὰς ἔνωσε μὲ τὴν περα-
σομένη τὰς ζωῆ, ἔσπασε. Ἀνήκετε ὀλόκληρη σὲ
ὄνειρο τοῦ ἀποψινοῦ χοροῦ, σ' ἕνα ὄνειρο ρόζ
καὶ γαλάζιο ! Δὲν εἶστε καθόλου πιά ἐκείνη τῆς ὁποίας ἀγνω-
τ' ὄνομα. Εἶστε ὅλος διόλου ἀρραβωνιαστικιά μου. Καὶ σὲ λίγο
θὰ γίνετε γυναίκα μου. Σὲ λίγο, ἔσαν ὀλοδοξοῦ σὰς ἀπαγάγα.

— Θὰ μὲ ἀπαγάγετε ; Μὲ κανένα φορεῖο τοῦ παλποῦ καιροῦ
ἢ ἀπάνω σὲ ἄλλο ὄλοξο σὰς ;

— Μὲ τὸ ἄλλο σὴν ἀρχή, καὶ μὲ τὸ φορεῖο κατόπιν, κα-
θὼς ταυρίζε. Ἔχω σαράντα μαγικά ἄλλογα, σαράντα ἄλλογα ἀπὸ
μυροῦντιζο καὶ ἀτοσί ποὺ περιμένουν σὴν πόρτα τοῦ μεγάρου
αὐτοῦ. Καὶ θὰ στείλω τώρα ἄμεσως, ἕνα φτερωτὸ πνεῦμα, ἕνα
πνεῦμο πῶ γρήγορο ἀπ' τὸν ἀνεμο καὶ ἀπ' τὸν κεραυνό, γιὰ νὰ
μὰς κρατήσῃ, σὸν πρῶτο σταθμὸ δύο θέσεις σὲ τὸ πύρινο ἄγμα
ποὺ φεγγεῖ τὰ μεσάνυχτα.

— Καὶ ποὺ πηγαίνει ; ποῦ ;

— Ποὺ πηγαίνει ; Ὅπουδήποτε ! Στὸν πύργο τῆς νεργίδας
ποὺ σὰς βάρτισε, σὲ Νηοὶ τῶν Μακάρων, ἢ ἄλλοῦ. Σὲ τὸ σπίτι
μου, ἂν θέλετε ;..

— Στὸ σπίτι σας ;

— Καὶ τὸ σπίτι μου βριόκεται σὲς χώ-
ρες τοῦ ὄνειρου. Φαντασθῆτε ἕνα τόσο-δὰ
σπίτι ποὺ τὸ σκεπάζουν θεώρατα δέντρα.
Γιὰ σὺς, ἔχω διατάξει νὰ γάνουν τὰ μαρ-
μάρινα σκαλιὰ τῆς εἰσοδῶς μὲ ροδοπέτα-
λα. Καὶ ὁ κίτρινος σκλάβος ποὺ τὰ ἔ-
φερε ἀπὸ τὴν πατρίδα τῶν χρυσοανθῆμων,
γονατιστὸς θὰ φιλήσῃ τὴν ἀκρὴ τοῦ φο-
στιανοῦ σας ;

— Τι κρίμα νὰ εἶνε ὄνειρο μονάχα ἂν
αὐτὰ !..

— Ὅντιο βέβαια. Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως,
ὅτι ἀπόψε τὰ ὄνειρα εἶνε ἢ πραγματικότης
καὶ ὄχι ἢ ζωῆ...

Τυχαίως ἔχαν βρεθεῖ κοντὰ στὴν πόρτα
τῆς ἐξόδου. Σταμάτησαν μιά στιγμή γιὰ
ν' ἀναπνεύσουν, καὶ ὁ βοσκὸς ἔβγαλε,
ἕνα δευτερόλεπτο, τὴ μάσκα του, ἕνα μόνον
δευτερόλεπτο. Ἔνας προσεκτικὸς ὅμως ὑ-
πηρέτης τὸν ἀνεγνώρισε καὶ εὐθὺς χύ-
θηκε ἔξω, φωνάζοντας :

— Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Κ. κόμπτος
ντέ...

Τὸ ὄνομα χάθηκε σὸν θόρυβο τοῦ δρό-
μου. Ἔνα αὐτοκίνητο ἤρθε καὶ τοποθετή-
θηκε στὴν ἀκρὴ τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ
ὑπηρέτης ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Οἱ δύο ἀγνωστοὶ ἐκοντάχθηκαν.

— Εἶδατε ;... τῆς εἶπε ἐκείνος. Εἶχα
δίκνο ! Τὸ ὄνειρο, σχεδὸν ἀκούσιως μὰς
πραγματοποιεῖται ἔλατε !..

Ἡ βοσκοπούλα ἔκανε μὴ μεγάλη προ-
σπάθεια, γιὰ νὰ συγκαταστή, ὅπως ἔλεγε,
καὶ ἔλεγε ὅτι εἶχε πει ἐπιμένοντας τὸ ναλὸ τῆς μὲ
τρελλὲς ιδέες.

Ἡ βοσκοπούλα ἔκανε μὴ μεγάλη προ-
σπάθεια, γιὰ νὰ συγκαταστή, ὅπως ἔλεγε,
καὶ ἔλεγε ὅτι εἶχε πει ἐπιμένοντας τὸ ναλὸ τῆς μὲ
τρελλὲς ιδέες.

Οἱ προβολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου τὴν ἐθάμπησαν, σφιγογύ-
ρισε σὰν ζαλιωμένη ἀπὸ ἴλιγγο κ' ἔξασφα ἔθρησε πρὸς τὴν
ἀνοιχτὴ πόρτα. Ἐκείνος τὴν ἀκολούθησε. Μπαίνοντας ὅμως
εἶπε σὸν ὑπέρητη :

— Πλερωθήσατε νὰ κρατήσουν ἕνα διαμέρισμα σὲ τρεῖνο !
Τὸ αὐτοκίνητο ἐχύθηκε σὸν σκοτεινὸ δρόμο..

Τότε, σχεδὸν ἀσυνειδήτως, ἔβγαλαν καὶ οἱ δύο συγχρόνως
τὴς μάσκες των, καὶ ἐφιλήθηκαν. Ἀλλὰ καθὼς ἡ νύχτα ἔφαινε
τὰ σκοτάδια γύρω σὲ ἀγκάλιασμα τους, πάλιν δὲν εἶδε ὁ ἕνας
τὸν ἄλλον.

Καὶ δὲν ἰδωθῆκαν οὔτε ἀργότερα, ὅταν βρέθηκαν μὲς σὲ
σκοτεινὸ ἡπνοδωμάτιο τοῦ τρεῖνου, τὸ ὅποιον ἐτορεχε ἰλιγγιωδῶς
ἀνάμεσα ἀπὸ δάση καὶ πεδιάδες. Χορτασμένοι ἀπὸ ἔρωτα, ἀπο-
κοιμήθηκαν.

Ἡ σὺν ἔχει προβάλλει, κρῖα καὶ πελιονή, σὰν σάβανο.
Χαμπλὰ σὺννεφα ἔρριχναν τοὺς βαρεῖς των ἰσκιος σὲ μιά θλι-
βεθὴ πεδιάδα, μὲ λασιπώδες ἀγρούς, καὶ ἰσχὰ δέντρα. Ἦσαν
μιά μέρα χειμωνιάτικη, γκριζα, πένθημη. Τὸ γαλανὸ βελῶδες
καὶ τὸ ρόζ σατὲν δὲν ἦσαν πιά παρὰ δύο τοιαυτά μὲν λεκτα-
σμένα γελοῖα φορέματα.

Ἐκείνος κ' ἐκείνη ζύπνησαν συγχρόνως. Τὸ τρεῖνο διέσχισε
τὴν στιγμή αὐτὴ ἕνα ποτάμι. Κῦματα ἡμίχλης ἐοικεῖσαν τὰ
πάντα. Ἐκεῖ ἕνα διεκρίνετο μὰ πῶς. Καπνοδόχοι ὑψώ-
νοντο σμίγοντας τοὺς καπνοὺς των μὲ τὰ σὺννεφα. Τὸ τρεῖνο

Καὶ ἀπεχωρίζονται γιὰ πάντα

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY JEAN RICHARD

Η ΚΥΡΙΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ !..

A'.

Στήν κάμαρά της.

Τό ιατρικό συμβούλιο έχει τελειώσει...οί ιατροί έφυγαν με πρόσωπα ανυθρωπά.

Σ' ένα μεγάλο κρεβάτι στο βάθος μιās μεγάλης κάμαρας μόλις διακρίνεται ή άρρωστη με τό άδυνατισμένο και κατάχλωμο πρόσωπό της. Τά ξανθά μαλλιά της λάμπουν στις άχτινες του ήλιου. Είνε τό μόνο πού άπέμεινε ζωηρό σ' αυτό τό καταβεβλημένο σώμα πού πεθαίνει.

Στό δρόμο άκούγεται ό ύπόκαφος κρότος τών άμαξιτών πού τρέχουν πάνω σε χόρτο πουρριζαν επί τούτου γιά νά μη ένοχλήται ή άρρωστη !

Χωμένη σε μιá πολυθρόνα μιá καλογρηά νοσοκόμος διαβάζει τή Σύνοψή της, και κάθε τέταρτο της ώρας κυτάζει τό ρολόγι της, βύνει μιá κουτάλια γιατρικό και πλησιάζει τήν άρρωστη.

Ό πυρετός είνε βαρύς και ή άρρωστη παραληρεί... «Άραγε, ψιθυρίζει, θυμήθηκε ή Μπέροθα νά στείλη στον βαφέα τίς δύο φορεσιές μου ; Φέτος δέν θά πάω στις ίπποδρομίες, ίσως νά μήν πάω ποτέ πειά ! Είμαι τόσο άρρωστη ! Η όμπρέλλα με τό πορτοκαλί χρώμα και τίς χρυσές βούλες θά ταίριαζε λαμπρά με τό άσπρο φόρεμά μου...».

B'.

Ό άντρας της.

Λίγες έλπίδες ύπάρχουν τό ελπαν οί γιατροί. Αυτός τοίς ευχαρίστησε γιά τήν έπίσκεψη και μπήκε στο γραφείο του. Πηγαίνορτάι, λυπημένος. Μιλάει μόνος του : «Λοιπόν ή Άλμπερτή μου θά πεθάνη!». Ό λαίμος του σφίγγεται, τά μάτια του κοκκινίζουν. Όχι τό χρόνια είνε τώρα παντρεμένοι. Ποτέ δέν άγάπησε τήν γυναίκα του μ' έρωτα, ζούσαν όμως με όμόνοια χωρίς φιλονικίες. Έκεινή άγαπούσε τό μεγαλειό και τό λούσο.

Ό σύζυγος εξακολουθεί νά μονολογεί : «Λοιπόν όλες ή συνηθειές μου θ' άναποδογυριστούν ; Χωρίς νά τό θέλη άρχίζει νά σχεδιάζει τόν τρόπο τής καινούργιας ζωής του !.. «Στό Παρίσι τό πένθος φέροι πληί ! Θά κάμω, λέει, ένα ταξείδι ! Τά παιδιά θά τά στείλω !στην έξοχή στην πεθερά μου κ' έτσι θάχη μιá παρηγοσταμάτσοε.

— Ανών ! "Ενα τέταρτο διαμονή ! φώναζαν, οί σιδηροδρομικοί έπάλληλοι.

— Έκεινή ρώτησε έκπληκτη : — Η Ανών ;

— Δέν καταλάβαινε... Αί άναμνήσεις της ήσαν πολύ συγκεχυμένα. Τό βαγόνι αυτό ; Αυτά τά καρναβαλιστικά ρούχα !.. Ό άγνωστος αυτός πού καθόταν κοντά της, τόσο κοντά της !..

— Έξαφνα θυμήθηκε. Κατάλαβε :

— Θεέ μου, είμαι χαμένη !

— Έκεινός δέν είπε τίποτε, πρός τί τ' άνώφελα λόγια ; Σιώπησε κιταλολημένος. Έκεινή έκλαιγε :

— Η ζωή μου κατεστράφη ! Ό άντρας μου... Τό σπίτι μου... Τό χοριτόκι μου !..

Μιά ζωηρά συγκίνησης συνεκλόνησε τόν κόμπα. Με μιās βρέθηκε όρθός. Άπέσπασε τή μάσκα του, έοκισε τό άποκρηπτικό του ρούχο. Και εκείνη έκανε τό ίδιο. Έπρόβαλε ντυμένη με μιá γκριζα φορεσιά περιλάτου.

— Κυρία μου, τής είπε, καταδεχθήτε νά μ' άκούσετε. Μην κλαίτε έτσι, σάς έξορκίζω. Η όχτώ αυτές ώρες πού περσίσατε μαζί μου, δέν είνε παρά ένα όνειρο, ένα κακό όνειρο, ένας έφιάλτης. Τίποτε παραπάνω. Η μόνη πραγματικότητα είνε ή έξής : χθές έμυθόσατε. Σήμερα θά πάρετε τό τραίνο και θά σάς πάη στη Νίκαια. Ό σύζυγός σας θά φανή έπιεικής. Η κόρη σας δέ θά μάθι τίποτε... Όσο γιά μένα !.. μήν άνησυχείτε. Έγώ είμαι... σάν νά μήν υπάρχω... Αντίο, κυρία !..

— Άνοίξε τήν πόρτα. Έκεινή δέν κατέβηκε άμέσως. Κύταζε, σιγμένα σά πόδια της, τά πολύχρωμα κουρέλια της άποκρηπιάς. Έξαφνα όμως, πετάχτηκε μονομιάς, κατέβηκε, έτρεξε σά άλλο τραίνο και μπήκε.

Οί σφρηχίτρες τών δύο τραίνων άντήχησαν συγχρόνως.

Τότε εκείνος, μόνος πιά σά βαγόνι ποδέτρεχε ήλιγγιωδώς, γονιότισε και φίλησε μ' εδλάβεια τά πολύχρωμα μεταξωτά κουρέλια, σάβανα τού νεκρού άποκρηπτικού όνειρου του.

Μετοφρ. Κ. Π.

ριά ή καυμένη κ' αυτή...»

Άξαφνα θυμήθηκε πώς έπρόκειτο νά γίνη ίπποδρομία κείνη τήν ήμέρα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα σάό άλογο ό «Άκροβάτης». Και στέλνει άμέσως τόν ύπρητέη νά φέρη ένα βραδυνό φύλλο !

Έν τώ μεταξύ, με τό στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και ξαπλώνεται σε μιá πολυθρόνα... Ό Κύριος πλήττει !..

Γ'.

Τά παιδιά της άρρωστης

Άνα 7 χρονών, Ούγκώ 6 χρονών.

Η παιδαγωγός, μιá μεσόκοπη, είνε βυθισμένη σάό διάβασμα ενός μυθιοσοφώματος.

Τά δύο παιδιά παίζουν με τ' άμαξίακια τους και τ' άλογάκια κάμνουν μεγάλο θόρυβο.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.— Θά σωπάσετε ; Η μιμά σας είνε άρρωστη και δέν μπορεί νά σάς άκούει... Άν δέν ήσυγάσετε δέν θά σάς δώσω γλυκά.

Ο ΟΥΓΚΩ.— Γιατί δέν πρέπει νά κάνομε θόρυβο ; Έπειδή ή μιμά είνε άρρωστη ; Πέρσι πούθουνα έγώ άρρωστος κάνανε άρεπτό θόρυβο... Θυμάσαι πού άκλυγα μουσική και χορούς...

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.— Δέν είνε τό ίδιο. Η μιμά σας είνε πολύ άρρωστη... Μπορεί και νά πεθάνη.

Ό Ούγκώ άφήνει τ' άλογάκι του και πλησιάζει σάό παρθένο κυτάζοντας σάό δρόμο. Η παιδαγωγός ξαναρχίζει τό διάβασμα.

Η Άνα άφού έπαίξε με τήν κούκλα της, τήν έβαλε στήν κούκλα της κ' άρχισε νά τήν ταινορξίζει τραγουδώντας : «Πόσο θά ναι πληχτικό σάν πεθάνη ή μιμά !»

ΟΥΓΚΩ.— Έλα νά δής Άνα πού ρίξανε χορτάρι σάό δρόμο μας... Είνε γιά νά μη κάνομε θόρυβο τ' άμάξια. Κατεβαίνουμε νά κυλιστομε δπως στήν έξοχή... Δ'.

Στήν κουζίνα

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Θάξουμε μιá πολύ όμορφη κηδεία !

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Βέβαια... Λές νά ζήση ός τήν Παρασκευή ;

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Δέν πιστεύω. Γιατί ρωτάς ;

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Γιατί αν πεθάνη τήν Παρασκευή ή κηδεία θά γίνη τήν Κυριακή πούναι μιá μέρα πολύ άνάποδη και πού πάντων γιά τήν άρρωστη. Δέν θά παρακολουθήση τήν κηδεία πούς κόσμος.

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Άς έλπίσουμε πώς δέν θάχουμε κ' αυτή τήν τύχη !..

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Μπαίνει στήν κουζίνα).— Ό κύριος μ' έστειλε και τού πήρα μιá εφημερίδα και κύταξε τό σημερινό Ίπποδρομίο ! Κέρδισε τό άλογο Ραλίεν. Φαντάζομαι τί θυμό θάχει ό κύριος πού στοιχημάτισε γιά τόν Άκροβάτη !

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Έχει άλλες μεγαλύτερες στενοχώριες και λύπες.

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Πού νομίζετε πώς θά βάλουν τό φέρετρό της ; ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Στήν αούλη μπροστά σάό μέγαρο φυσικά... Θά βάλλουμε λαμπάδες και λουλουδία και θ' άνοίξουνε τήν πόρτα γιά νάχωνται οί φίλοι νά έγγραφωνται σάό βιβλίο.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Άκουσα νά λένε πώς οί εργολάβοι τής κηδείας δίνουν κάτι γιά μεγάλο στήν ύπηρεσία αναλόγως τής κηδείας.

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Βέβαια έτσι δώσανε και στήν κηδεία τού μαρκασιού.

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Τότε πρέπει νά συνηνοθούμε γ' αυτό με τούς εργολάβους από τώρα. Δέν πρέπει νά ζημιωθούμε... Ε' π ί λ ο υ ς

Οί Γιατροί έκαναν κακή διάγνωση. Η Κυρία γλύτωσε απ' τόν θάνατο και συγνημένη επαναλαμβάνει κάθε μέρα στους φίλους και τίς φίλες της πού πηγαίνουν νά τήν συγαρούν :

— Η μεγάλες άρρώστειες, βλέπετε, τόν κάνομε κανέναν σάν μικρό παιδί. Πόσο όμως παρηγορηται κανείς και συγνηνεται σάν βλέπει τόν έαυτό του πού άρρωστο... Όλοι τόν άγαπούν. Γίνεσαι τό μοναδικό άντικείμενο τής σκέψους όλων !..

Ό άντρας μου ή- τον τόσον λυπημένος και άφοσωμένος ! Τά παιδιά μου τόσο ήσυχα και συγνημένα ! Ός κ' αυτοί οί ύπρητές έκλαιγαν !.. Δέν φαντόζεστε τί άγάπη και λατρεία μου δείξανε στήν άρρώστεια μου !.. Jean Ricard

